

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

IX Premi Literari Sant Jordi 1998

PREMI NARRACIÓ

AI Olimponoméshiviuenelsdéus

d'Eulàlia Puig Puig

"(...) Lorsque sans me méfier
les pieds et les poings liés
je me suis laissé faire
et je t'ai trahie pour
une prison d'amour
et sa belle géglie."
("Ma liberté", G. Moustaki)

"(...) On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux."
(Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry)

I

Quan la nit plana ho embolica tot amb el seu mantell de penombra; quan els fantasmes, vestits de gala, surten a fer la ronda i es reuneixen i, agafats de la ma, ballen alegrement, fent rodona; quan els focs fatus es fan la traveta, entremaliats, provocant gnoms, follets i elfs, i el silenci es trenca només amb la remor molla del pas dels estels, la Terra de Déu s'obre com una magrana; i la Terra de Colors es fa abastable, l'arc iris n'és el camí prohibit, qualsevol cosa pot passar ...

...a l'horitzó rellisca una estrella.

El cant de les sirenes s'acosta lentament, i és com el brollar anhelat d'una deu cristal·lina davant dels ulls assedegats d'un perdut. El desert l'ha engolit, i ho pot confondre amb un miratge, que no és, l'oasi inexistent de la nit fosca que l'embolica. Però ell sap que no és una ficció: el cant de les sirenes no té silenci i l'obliga a despertar. Obre els ulls.

Obre els ulls quan Ulisses acaba de deslligar-se del pal major i es lliura, indefens, venut, al cant melòdic que el subjuga i el sedueix. Ulisses, presoner d'ell mateix perquè es deixa dominar, perquè es deixa destruir, ha oblidat Ítaca, i Penèlope, els seus recers, i cau al mar, s'enfonsa al mar, és engolit pel mar, perquè Posidó així ho ha volgut. La seva desaparició, el seu anorreament, fan somriure al déu de les aigües, que, de nou, triomfa.

Posidó, poderós, a punt per jugar, per gaudir, mira el perdut insignificant que s'arrossega per la platja. Se'l mira i el desitja (serà un bon passatemps ara que Ulisses ja no respira), i el fa venir.

El rodamón ha traspassat el llindar. Ara és un heroi. I com a heroi, tindrà tot allò que necessita.

II

(Pegàs)

A la llunyania s'hi dibuixa una silueta blanca, que reflecteix totes les llums daurades que guspiregen al cel. Vola. I el batec de les seves ales no és soroll, sinó que és Música. I s'apropa i es torna presència. I existeix.

Zeus badalla. L'heroi somriu.

La lluna dibuixa un senderó d'or sobre la mar. Les onades es remouen amb vergonya: quins ulls camaleònics les observen? Però, vengudes, arriben a la platja i moren. Entre una i altra (ofrena inútil) es va perfilant una poesia. I algú aguaita per poder-la plagiar.

(poema musicat.) L'heroi aquesta nit serà rei. L'heroi deixarà els parracs mentre la seva estrella (aquell paradís no nascut) lluminosa bategui al costat, aldavall, al damunt, al bell mig de la Lluna. I l'heroi esdevindrà redemptor... redemptor de l'absurd.

Hi ha una vida submarina. Escortades per les Nereides, un estol de sirenes compon la melodia pèrfidament subtil que ha aviciat Ulisses. Dansa de fantasmes. Dansa d'amor. Nota rere nota, construeixen un món d'il·lusió, un món que prometen que és, però que no és, ni mai serà. Edifiquen una utopia de vellut, seductora, una alegoria al plaer, on la carn desperta i posseeix.

L'heroi cavalca.

Pegàs el duu a través del cel.

(Afrodita.)

I l'escuma del mar es remou.

L'ull de la nit mira, espera; no trigarà gaire. La nit calla. Res respira. Silenci... silenci...

I tot de sobte, Posidó s'excita. Les seves extremitats, en espasmes violents, rompen la quietud, i trenquen la nit... trenca el MÓN. El silenci s'esqueixa. I l'aigua, furiosa, pareix.

I un crit. I un plor.

El clímax de Posidó.

El seu orgasme suprem.

Herói: vola!

Pensa que només aquesta nit és la teva nit...

Braços i cames llargs. Aquell coll'... i els ulls... Dits d'aranya. Afrodita, blanca de plata en el negre d'atzabeja nocturn. Tots els perfums concentrats, tots els matisos del blau, tot

l'Univers, tot, tot, TOT. La vida. La mort. L'odi. La passió. L'enuig. La joia. El món.
L'infinít i l'eternitat. El no-res. L'absolut.

Esguard sedós, omnipotent. Emergida de les aigües, només ella ha aconseguit que l'oceà
callés. És obeïda, perquè és filla del mar.

Déu! Deixa que ella, ELLA!, canti per a l'heroi. Deixa que les seves cordes vocals vibrin
i el seu vibrar creï desig.

Zeus! Dóna-li poder absolut! Rendeix-te a la seva beutat! Baixa i admira-la! Torna't cuc,
torna't no-res. Ets no-res!!!!

Afrodita la bella, la poderosa, la desitjada, et succeeix en el tron.

Zeus: acabes de morir!

(Rèquiem.)

Pegàs i l'heroi queden envoltats d'un nimbe fosforescent. I s'apropen. Afrodita els està
esperant, així estava escrit. Afrodita, nua damunt la sal, ajaguda, ha iniciat el cant.
Melodia salvatge. Melodia abrupta. La seva veu ho omple tot, no hi ha lloc per a res més.

El temps degota ...

...i gota a gota s'omplen les hores,

III

(Pandora ha obert la capsa.)

Fades i follets. Fantasmes. Bruixes amagades en caus infectes. Monstres horripilants.
Dracs de foc. Llamps i trons. Tempesta, holocaust.

Surten en munió, barrejant-se uns i altres, trepitjant-se, desafiant-se i ajudant-se, unint-se
empesos pel mateix propòsit: Afrodita ha de ser seva. Afrodita, la perfecta, la filla del
mar, la de la pell de vellut, els ha despertat la libido. I només volen posseir-la, perquè la
luxúria se'ls fa insuportable. La luxúria enganyosa els embolica, els farceix les entranyes,
i

mentre Afrodita canta sense ignorar el fals perill, i mentre l'heroi s'acosta
cavalcant (convençut ell per la mentida, pobre il·lús!), tota la brutícia infernal avança
decidida, empesa per l'avorriment de Posidó.

Bavegen en caminar. Els ulls volen eixir de les conques i caure als peus de la deessa.
Volen menjar-se-la de mica en mica... obrir-li les carns i xuclar-li l'essència, empassar-se
el seu gust, gola avall, i morir amb la seua carn dins del ventre...

Afrodita canta.

Zeus es podreix.

I l'heroi ha vist la comitiva. Pegàs els ha llegit les intencions. L'heroi desembeina l'espasa, que lluu com l'aurora. L'heroi té la sang plena de vidres, que li fan mal, li traspassen la carn, el fereixen, i una tempesta al cervell. Bull d'ira, i la seva ira és com la ira d'un déu.

Com la ira de Zeus.

Però ara Zeus és mort.

Zeus es podreix.

Pegàs galopa a la velocitat del so. Els seus cascos (nus de ferradures) llepen el mar, i els esquitxos salats es perden per sobre de les onades, retornen a l'antre matern, i són petites notes de la cançó d'Afrodita. I Afrodita, bressolada, canta. Canta a la mort. Canta a l'holocaust. Canta sense por, perquè se sap protegida.

La platja és plena d'espectres, d'ànimes en pena, quan l'heroi hi arriba. Silenciosos, hipnotitzats, es mullen els peus, les faldilles esqueixades, les nafres sucoses. L'espectacle eriça els pèls del clatell de l'heroi, i la boca se li omple de fàstic. El fel li regalima gola avall i no sent res més que angúnia. I allò ha d'acariciar Afrodita? Aquelles mans brutes, pestilents, immundes han d'acaronar la seva pell blanca? ¿Aquelles llengües viscoses han de sotjar els seus amagatalls més tendres?

No!

Mai!

Ares, a mi!

IV

(Hades i Ares.)

La força de l'Infern i de la Guerra han topat. I hi ha una pluja d'espurnes de fúria. I una rierada de sang. Cossos mutilats, extremitats perdudes, laments esgarrifosos: el mar es taca de vermell. El cavall ja no és immaculat, és roig. L'heroi plora llàgrimes espesses, llàgrimes de repugnància, però l'embriaguesa de la victòria el fa somriure, foll. HA VENÇUT! És totpoderós! És un Déu!

Afrodita, per tant, és seva.

De ningú més.

El seu cant li pertany.

I el seu cos.

I el seu plaer.

El corser s'encabrita, i l'heroi encamina el seu galop enllà on les onades dibuixen una illa virolada. No hi haurà cap més llei que el seu desig.

V

(Eros.)

L'encontre.

Les llengües de l'albada acaricien l'horitzó. Una pinzellada de claror, finíssima, guaita entre el mar i el cel. I l'heroi, tot just, fa que Pegàs es deturi ran d'ones. Afrodita, silenciosa per primer cop, somriu. I, també per primer cop, els seus ulls es troben.

Esguards presoners.

A les ninetes misterioses d'Afrodita (secrets que mai es desvetllaran) hi lluen mil colors, mil calfreds. Els seus llavis deixen entreveure un pou de vellut, i l'heroi es deleix per caure-hi, i no eixir-ne. La seva pell.. el seu cos... encís, embruix, hipnosi. És el paradís fronterer amb els Llimbs, per descendir a l'Infern. És el camí directe de la perdició. La caiguda inexorable. El descens impossible d'evitar. Per sucumbir i morir.

Les mans.

Afrodita estira un braç.

Diu: "vine".

I l'heroi abandona Pegàs.

L'aurora es desperta.

Pegàs vola.

Marxa.

Es perd enllà.

Perfil ennegrit.

L'aurora s'estira.

L'heroi ha abandonat Pegàs. L'heroi ha abandonat l'únic vincle que el mantenia lligat al món dels vius. L'heroi no és un déu (no, heroi, desperta't, no ets un déu, ni un heroi, tampoc), tan sols és un perdut, un no-ningú, sense espai, sense temps, i el mar l'engoleix. El mar se'l menja. El mar se l'empassa. I l'heroi no-heroi s'enfonsa mirant Afrodita.

L'aurora s'estén.

Zeus ressuscita.

I Ulisses emergeix.

L'heroi es convulsiona. Bat els braços contra les onades. Pega, rebel, l'aigua que el domina, fins que les forces (forces no eternes, ni invencibles, car només és un mortal) l'abandonen.

I, de mica en mica, es deixa vèncer. Plora. Plora per la glòria perduda, i per la mort imminent. Plora per tot allò que era, que tenia, i que ja no és ni té.

L'heroi no-heroi ja és no-res. És, només, el perdut assedegat que morirà ofegat.

I se'l menjaran els peixos...

Afrodita té els ulls freds, de vidre. No canta ni somriu.

I Posidó xucla. La deessa, responent a un cant incert, retorna a les entranyes viscoses del déu marí.

Zeus, posant-se bé la túnica, mira i no veu res. Hi ha una calma absoluta per tot el seu reialme. Satisfet, després d'un son benefactor, s'asseu de nou al tron. I badalla d'avorriment.

Ulisses el guerrer, vint anys més vell, ha recuperat el seu vaixell. Ulisses, el de la barba espessa i el cor ardit, ha aconseguit escapolir-se de l'embriex del cant de les sirenes i de les profunditats aquoses i eternes que l'invitaven al son perpetu.

Ulisses, al capdavant, és el joc preferit de Posidó. I un déu mai renuncia a allò que li plau.

Ulisses, que no recorda gairebé res del que ha passat (les sirenes rosses, esveltes, làngüides i perverses, han fugit de la seva memòria tan de pressa com van entrar a la seva vida; però les sirenes, malgrat tot, i contra la voluntat de Posidó, han deixat un rastre molt lleuger, molt lleuger, en la ment d'Ulisses. Una estela al mar, un corall trencadís...), mana a la seva tripulació que s'afanyin a abatre les veles perquè avui hem d'aprofitar l'oratge que ens durà a Itaca. I a Penélope. Hem de marxar d'aquí. De pressa.

Però no sap ben bé perquè.

Mentrestant, enmig de la mar plana, hi sura un mort.

Un mort que en vida fou un heroi no-heroi.

I alguna veu pregunta: "qui és?"

I alguna veu li respon: "Un perdut. Ningú. Res..."

Ulisses, plantat a proa, mira endavant, al cel. No mira les ones i per això no veu el cos feixuc de l'heroi no-heroi que ha perdut tot el que no tenia: No el veu ni el sent ni l'imagina.

No cal que en fem esment.

Ni cap poema.

Guardeu-vos les paraules per a Ulisses, que arribarà a Ítaca i reconquerirà el seu regne.

Ulisses, que potser de debò s'ho mereix.

Ulisses, el de la barba espessa i el cor ardit...

El Sol, imperiós, emergeix.

Una gavina vola.